

2026 május 30.,
szombat

Kedves gyerekek,

Az utolsó levellem óta végre megérkeztek a várva várt esők. Ezek voltak az első esős napok a fiókáim életében, igazából az első esőcseppek, amelyek barnás, sűrűn és halványan pettyezett tollruháikra hullottak. Nem tudom, ti hogy viselkedtek, amikor egy addig ismeretlen helyzettel szembesültök, annyi biztos, hogy a kis rigócskáim nagyon meg voltak rémülve. Be akartak bújni az addig nemcsak meleget hanem védelmet is nyújtó szárnyaink alá. Annyira tolokodtak, hogy szinte letaszítottak az ágról. Elfelejtették, hogy pár nappal ezelőtt, mikor megpillantották tükörképüket az itatóban azon viccelődtek, hogy utolértek, pontosan akkorák mint mi, a szüleik és csak tollazatuk színezete utal fiatal korukra. Az idősebb fióka reszketve érdeklődött, hogy miért haragudtak meg annyira a felhők, hogy most tüzes nyilakkal célozzák egymást és közben nagyokat csattanak, miért nem veszekszenek olyan szép csendben, ahogy ő szokott a testvérével. A kisebbik fióka sajnálta az éhségtől morajló gyomrú felhőcskét, amelyiknek még a könnye is megeredt és most eláztatja az egész vidéket. Eltelt egy kis idő, mire hozzászoktak a dörgéshez és villámláshoz, na meg a tollaikra hulló esőcseppekhez, amelyek hol a szárnyukat csiklandozták, hol a farkacskájukat simogatták, némelyik azonban akkorát koppant a csőrük hegyén, hogy az roppant megfájdult. Azt hitték, hogy ettől a sajgástól soha többé nem fognak tudni enni. Már is kezdték sajnálni a kövér és hosszú gilisztákat amelyek olyan nagy számban kúsztak – csúsztak a kert minden pontján, még a kaput a házzal összekötő köves járdán is, és amelyek most megmenekülnek. Megsúgom, hogy csőrük nem fáj éppen annyira, mint ahogy mutatták és amint megéheztek, azaz alig pár perc múlva már kutya bajuk sem volt. Életükben először teljesen egyedül, segítségünk nélkül jóllaktak. Eddig is keresgéltek eleséget a fűben, de sokkal kényelmesebb volt tágra nyitott csőrrel várni, hogy a táplálék magától belepottyanjon. Nehogy azt higgyétek, hogy könnyen, gyorsan és bakik nélkül boldogultak. Természetesen a földigiliszták megpróbálták a járatukba menekülni, mindaddig kicsúsztak a csőrükből, míg rá nem jöttek, hogy erősebben kell nyakon csípjék őket. Megtanulták azt is, hogy keményen kell támaszkodjanak lábaikra miközben megpróbálják kiráncigálni őket a földből. Pár alkalommal bukfencet is vetettek, szinte úgy gurultak, mint Lili labdája. De nem adták fel, kitartóan próbálkoztak, mindaddig, amíg jól nem laktak. Büszke voltam rájuk. Egyre függetlenebbek lettek. Mi természetesen még a közelükben voltunk, segíttünk ha szükség volt, figyelmeztettük őket, ha veszély közeledtét észleltük, közben még egy-egy csőr táplálékot is letoltunk a torkukon a biztonság kedvéért.

Most már volt időnk napközben is kicsit pihenni a lombok hűvösében és alkalmunk adódott szemügyre venni azt is, hogy mi történik körülöttünk.

Egyik ilyen nyugodt pillanatban úgy tűnt, hogy valami mozog a fészker ajtajában. Nem lehetett a kutya, hisz az békésen szunyókált a fenyőfa ágai alatt, amely kifogta a fiókáimat, amikor azok kiugrottak a fészekből. Szerencsétlen állat nagyon szenvedett. Valószínű korai, nagyon korai Karácsonyi ajándéknak képzelte magát azt remélve, hogy a nyári hőség hamarabb elmúlik és kezdetét veszi a hűvösebb ős. Csak amikor közelebb repültem vettem észre, hogy egy rozsdafarkú fióka ugrál nagyapó kerti cipőin majd surran azok között. Egyike volt a 4 fiókának, amely a gerendákra akasztott virágcserepben látott napvilágot. Ellentétben az én fiókáimmal, pár arasznyit repülni is tudott. Nem is csodálkozom, hisz szárnyai eléggé fejlettek voltak és a farka is gyönyörű volt. A maradék 3 fióka az elkövetkező két napban hagyta el a fészket. Ez idő alatt az egyik szülő a már kirepült fiókákra vigyázott, a másik a még fészekben ücsörgőknek viselte gondját. Szorítok nekik és remélem minél hamarabb sikerül felrepülniük a fára hogy menedékre leljenek azok sűrű lombkoronájában.

Lilit gyakran láttam, szinte minden délután átjött nagyapóékhoz. Gyorsan hátraszaladt a katicabogarak kertjébe, ahogy azt az ágyást nevezte, amely tele volt gyommal, többnyire labodával. Ezeken a labodákon pedig annyi levéltetű nőtt, hogy csak úgy vonzották a katicabogarakat, amelyek azt sem tudták melyik rovarat falják fel hamarabb. Lili nagyon sokat játszott ezekkel a pöttyös apróságokkal. Tenyerére helyezte és élvezte amint 6 apró kis lábuk megcsiklandozza azt, majd fűszálakból autópályát épített nekik és nézte hogyan masíroznak rajta. Kitűnően szórakozott.

Múlt vasárnap óriási élményben volt része, ugyanis szülei és nagyszülei elvitték megnézni vidékünk legszínompásabb madarát, a gyurgyalagot, közismertebb nevén méhészmadarat. Napokig mesélt róla. Lenyűgözte a madarak csaknem szivárvány színeiben pompázó tollruhája valamint a szakadópartokba, agyagba fúrt járataik 40-110 cm vagy akár 150 cm hossza, amelyek végén fészük rejtőzött. Semmiképp sem tudta megérteni, hogy miért próbálják az emberek ennek a csodálatos madárnak a fészket tönkretenni. Igaz az, hogy sok méhecskét megesznek, de ezek mellett rengeteg darazsat, szitakötőt és más rovarokat is bekapnak, úgyhogy véleménye szerint még a méhészek sem szabadna haragudjanak rájuk. Megemlítette, hogy amint nagyobb lesz, mindent megtesz annak érdekében, hogy megvédje a gyurgyalagokat.

Ezután a vasárnap után nagyapó egyre titkosabban viselkedett. Igaz, már rókakoma második látogatása után kezdett a szokásostól eltérő módon tevékenykedni. Nehogy azt higgyétek, hogy csak két alkalommal járt a vörös bundás a kertben, de ő csak ennyit látott és úgy tűnik ez is eléggé megviselte. Suttogva telefonálgatott, érdeklődött valamiről, amit meg akart vásárolni és akár hiszitek akár nem saját magától rendet rakott a fészkerben, nem várta meg, hogy nagyanyó legalább 1000 alkalommal megkérje. Bárcsak olvashattam volna gondolatai közt. Nagyon remélem, hogy hamarosan fény derül miben is sántikál, hogy a következő levelemben nektek is el tudjam mesélni. Őt ismerve valószínű egy nagyszerű és emlékezetes meglepetést készít elő.

Üdvözettel,
Fekete rigó

Ajánlott tevékenységek:

1. III hallhatjátok a gyurgyalag énekét. Egyetlen madáréval sem téveszthető össze. A róla készült rajz III csodálható meg.
2. Sétálás közben ne csak az eget kémleljétek, főleg ha épp kaszálókon, legelőkön vezet utatok, ugyanis épp most bontja rózsaszín virágát a kakukkfű. Ha leszeditek és megszáritjátok, finom teát készíthettek belőle. Ugyancsak most virít a bodza is. Ne szedjétek le az összes virágot, hagyjátok, fejlődjenek fekete ízletes bogyókká, amelyeket majd a fiókáimmal együtt bekaphatunk, amikor hidegebbre fordul az idő.
3. A következő tevékenységgel a számok és méricskélés világába hívlak benneteket. Emlékeztek még, hogy a gyurgyalagok járatai 40-110 cm vagy akár 150 cm hosszúak is lehetnek? Elfelejtettem megemlíteni, hogy ezeket a járatokat tojó és a hím közösen 6-12 nap alatt ássa ki. A munka során 2.1 - 8.8 l homokot vagy agyagot távolítanak el, ami 5-13 kg súlynak felel meg. Micsoda teljesítmény!
Most rajtatok a sor.
 - Egy mérőszalag segítségével jelöljétek meg a padlón, a faltól vagy az ajtótól mérve a gyurgyalag járatainak hosszát majd feküdjétek ti is le a földre és jelöljétek meg meddig értek. A járatok hosszabbak vagy ti?
 - Hány 0,5 vagy 2 l-es üveg víz felel meg a járatokból kiásott 2.1-8.8 l talajmennyiségnek? Hány csomag rizs tesz ki 5-13 kg-ot, azaz a gyurgyalagok által eltávolított homoknak, agyagnak a súlyát?

